

Tebi in Aneju želim lep dan in čim več ustvarjalnega navdiha, ki ga je še potrebno za prihajajočo knjigo. Kako zelo dobro se mi zdi, da je še nekdo, ki se trudi spreminjati svet na bolje. Vesela sem, da vaju poznam.

Spoštovana ga. Mateja!
Knjige vaše založbe ponotranjajo dragocena življenjska sporočila in kažejo zanesljivi kažipot za pravo stran življenja. To je v tem času, ki ga živimo, še kako dragoceno.

Za takšne knjige si je vredno res vzeti čas, jih brati skupa z otroki, predvsem pa se o vsebini z njimi pogovarjati.

Spoštovani vsi pri 'Jasi'!
Hvala Vam za Vaš za čist in žuboreč odnos do Narave, za vse Lepote v podobi Besed, katerih rojstvo ste vzpodbudili, ko ste nas poiskali in nas zaprosili za besedilo.

Hvala pa radava knjigo, sem bila res gpinjena. Menim, da bi jo kot obromno branje morali kotorekoc predpisati vsem Slovencem.

Spoštovana Mateja,
Vi, Anej in vajine sodelavke in sodelavci ste izkrčili veliko jaso v temačnem gozdu modernega sveta, ki nas bo vedno spominjala, da smo stkani iz svetlobe.

Iskrena hvala za to čudovito delo in vaša iskrena prizadevanja, za boljši svet.

Ko sem pregledoval izbrane slike otrok v uvodu in na koncu izbrane pesmi, sem dobil občutek, da so urednik in avtorji resnično dosegli nekaj, kar mnogim s številnimi članki in predavanji nikoli ne bo uspelo: napravili ste knjigo, ki je prijetna za oko, oči, dušo in srce.

SLOVENIJA IMA SRCE

že dlje časa vam nameravam pisati in zdaj sem končno ujela trenutek. Sem namreč velika navdušenka nad knjigami, ki jih je izdalo vaše društvo. Pikapolonica na prašni cesti, Sijaj drugačnosti, Zgodba o knjigi, Ti si moje srce, Kresnica na dlani ... prav vse so res fantastične!

Najlepša hvala za eno najlepših del, ki je izšlo na področju našega dela oz. v zvezi s to populacijo.

Veša knjiga o oblačnicju je imenitna, a je ta hif uoflori kot "glas vpizjočega v puščavi", kaj več o njej kdaj drugje. Srčno lešketu.

Skupaj z otroci smo si ogledali in se pogovarjali ob Anejevi knjigi, Knjiga se predstavi. Ob knjigi otroci spoznajo čemu knjige služijo, kako z njimi ravnamo in kaj vse nas knjige lahko naučijo.

Hvala tudi za knjige, ki jih bo naša knjižničarka z veseljem vključila med gradivo naše knjižnice, Mi v OPB bomo še naprej z veseljem prebirali vaše knjige. Res so knjige "s težo" in sežejo do srca.

Moja vnukinja, prvošolka je dobila za dobrodošlico v šoli vašo knjigo Prav je - ni prav. Zelo lepo. Hvala za odličen doprinos vzgoji naših otrok.

Spoštovana ga. Mateja in g. Anej, iz srca se zahvaljujem za prejem čudovite knjige "Ti si moje srce", avtorice Neže Maurer, ki se mi je takoj vsedla v srce. S prečudovito ilustracijo in vsebino knjiga daje otrokom kakor tudi odraslim življenjsko popotnico.

Rubral na Vašo knjigo o "Mileni" Hvala, ker ste mi "pripadeno" "odpali od". Sicer se je prej!

Kako zelo lepa knjiga! Hvala!
Ko jo bom prebrala, jo bom podarila moji nečakinji Evi, ki živi in hodi v osnovno šolo v Nemčiji.

ončimo svet • onežim

iskreno se Vam zahvaljujemo za podarjeno knjigo » Zemlja ima srce », ki jo bodo naše strokovne delavke z veseljem uporabljale pri izvajanju dejavnosti v vrtcu.

Vseeno upam, da bo vam, ki ste izjemna duša, vendarle uspelo in da bo ta svet postal vsaj za spoznanje bolj svetel in topel.

Zato so tudi moji občutki do te knjige taki hvaležni. Ne vem sicer, kako bo knjiga sprejeta med bralci, je pa narejena z dušo in za dušo, za tiste, ki čutijo.

Udidiu, da je est zlasti mlade bodo, kot sem

Preberila som vaša...

... KOT SONCE LJUBI ROŽE

OŠ FOKOVCI
Fokovci 32, 9208 FOKOVCI

V uspešno šolo za življenje ob zadovoljstvu vseh udeležencev.

Spoštovani!

Učenci naše šole so navdušeni nad knjigo Nežno srce, še posebej učenci prve triade. Tekom branja so pokazali zavedanje o problemu in pomenu varstva okolja ter varčevanja z naravnimi dobrinami. Neža je postala njihova vzornica.

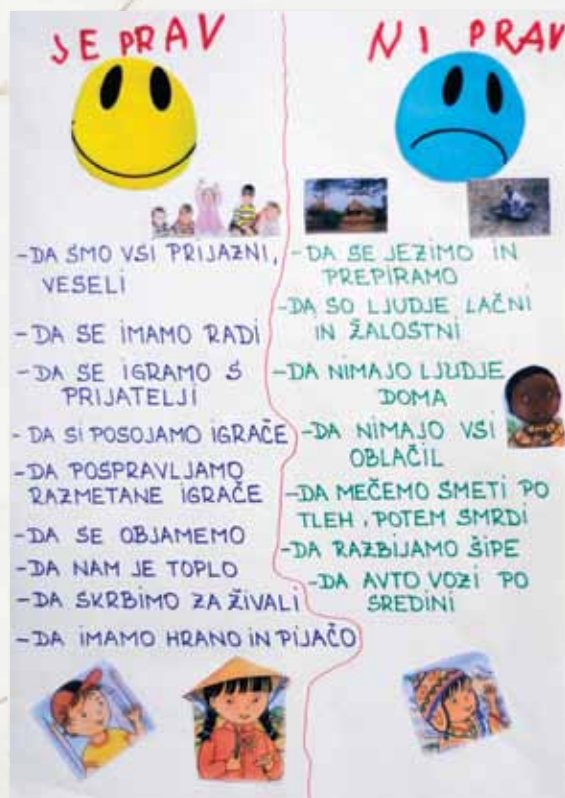
Pošiljamo vam risbice, ki so jih narisali učenci nižjih razredov. Zraven teh je še risba Tilena, ki obiskuje 9. razred in Tare iz 5. razreda. Oba sta bila nad knjigo navdušena in to sta slikovno tudi izrazila. V mapo smo vam priložili še eno pesmico, ki jo je napisala učenka Ajša in razmišljanje učenke Mojce.

S prijaznimi pozdravi,
Vanja Kocet

Tako so se našemu povabilu k ustvarjalnemu branju odzvali povsod –
Osnovna šola Fokovci

Vesetje ob prejemu knjige – *Osnovna šola Simona Gregorčiča Kobarid*

Vrtec Ribnica,
starostna skupina
od 4 do 5 let

Halida
Hamidović – VVZ
Slovenj Gradec

NAJVEČJE BOGASTVO

Pobesnele reke so Slovence včeraj spravljale v obup. Mnogim je pred naraslo vodo uspelo rešiti samo hišne ljubljence ali pa še teh ne.

Tomaž Klipšteter

Maribor – Najbolj Črnooglede napovedi so se včeraj uresničile. Naravu je pokazala zobe po vsej državi, močno deževje, zaradi katerega so narasle reke...

V Malečniku vladale izredne razmere

Krajanji Malečnika so se še v začetku oktobra lahko veselili, ker so po več kot 20 letih dobili novo cesto, ki jih je približala Mariboru. Včeraj pa so v tem kraju vladale izredne razmere. Poplavo jim je gasil...

«Tukaj živim že od otroštva, a česa takšnega ne pomnim,» nam je dejal Sande. «Še sinoči so nam na televiziji pripovedovali, da smo na varnem, da smo v zeleni coni. A je potem dopoldne prišla voda tako bliskovito, da se ni dalo nič rešiti.» Tudi Sandetove...

danjega rekorda, ki ga je namerila Agencija RS za okolje leta 1965, ko so izmerili pretok Drave 2600 kubičnih metrov na sekundo. Tedaj sta bila ves Lent in Melje (s tamkajšnjimi tovarnami vred) pod vodo, včeraj pa je...

pomoč tudi zaposleni iz bližnje čistilne naprave Aquasystems. Čolni so napolnili z vrečami peska in jih odpejajali k hiši svojega sodelavca, ki ga je prizadela poplava.

Po oceni Slobodana Stojanoviča, vodilnega...

NA POTI ZA ODRASLOST

France Slana: *Sam*

tuacijo, slab zgled. In tudi najbolj nežno družinsko okolje lahko »proizvede« človeka s težavami v kasnejšem življenju. Veliko je dejavnikov, ki vplivajo na naše življenje. Najpomembnejše je to, da lahko na svoje počutje in kakovost življenja vplivamo sami, ne glede na to, v kakšnem okolju smo odraščali. Naši možgani niso le zapleteni, so tudi plastični.

Duševnih motenj je več v deprivilegiranih okoljih – revščina, brezposelnost, s tem povezana potrtnost, včasih tudi odvisnost, negotovost glede eksistence lahko povzročijo stisko. Na nastanek in težo duševne motnje pa močneje vpliva neenakost kot revščina. Človek, ki je ponižan, oropan dostojanstva, mora neka-ko stvar razrešiti. In ne le na psihološki ravni, temveč mora nekaj dejansko narediti, spremeniti. Predvsem v doseganju pravice.

Sicer pa so posamezniki, ki imajo duševne motnje, intelektualno enako dobro opremljeni kot drugi. Imajo pa včasih nekatere motnje v mišljenju, doživljanju sebe in okolice – razlikujejo se torej od povprečja. Lažje jih bomo razumeli, če vemo, da vsi, prav vsi kdaj v življenju zaradi različnih razlogov doživimo vsaj delček motnje.

Dr. Vesna Švab, psihiatrinja iz Ljubljane

Popotnica: dobra knjiga – Pred petnajstimi leti sem prebrala pravljčni roman Aneja Sama *Maček Maček*, ki se me je dotaknil v vsak kotiček moje »biti«. Velikokrat si pri vzgoji hčere pomagam s to knjigo. Le kako prav mi je za pogovor o dožemanju in doživljanju smrti prišla misel mačka Mačka!

Kadar se s hčerko zjutraj poslavljava, jo vedno v šolo pospremim z besedami »bodi dobra«, nikakor ne »bodi pridna« (z vsem se strinjati, biti nekritično ubogljiva). Biti dober pa pomeni, kot je zapisano v *Mačku Mačku*, svet zapustiti tako čist, kot si bil čist takrat, ko si na svet prišel. Sporočilo te knjige skušam živeti in ga hčerki približati.

Franjo Stiplovšek: *Dekle s knjigo*

Ksenija Mrgole, organizatorica socialnih dejavnosti s Ptuja

rada bi dopovedala mladim, da so čustva zdravilo. Da je izkazovanje ljubezni in veselja dokaz največje moči. To je moč!

Dragi mladostniki, naj se vam ne mudi v svet odraslih – ne posnemajte tistih, ki so pozabili nase in dovolili, da je otrok v njih umrl. Ki so dovolili, da je želja po igri prešla v željo po tekmovalnosti. Tekmuje se v poplavi panog, pravila zanje pa si izmišljuje kronično sestradani ego. V teh tekmah je vedno tudi zmagovalec poražen. Neporaženi so le tisti, ki se znajo odreči družbeni tekmi, ki premorejo pogum in čistost dečka, ki je kriknil: *Cesar je nag!*

Tanja Ribič, igralka iz Ljubljane

Bitnograd – Svet otrok je lep. Svet odraslih je lep in grd. Otrok ima potrebo, da se igra, druží, odrasli pa, da se dokazuje, potrjuje. Otroku je lepše v skupini, odrasli (večina) ne razume, da lahko gre naprej kolektivno. In odrasli se potrjuje s tem, da ima več od soseda. Tako postaja sebičen, neobčutljiv, krivičen. Več od soseda pa lahko imaš s posebnim naporom ali pa tako, da sosedu »crkne krava«. Če drugega potisneš navzdol, se je razmik povečal v tvojo korist, čeprav si na isti točki. Zato je svet odraslih krivičen in čedalje neznosnejši.

Človek mora spremeniti *jaz* v *mi*. Skrb mora biti za vse. Karkoli narediš za skupno dobro, si naredil zase. Spomnim se delovnih brigad po Drugi svetovni vojni. Proge, ceste ali Novo Gorico smo gradili za vse. In zase. Kar je za vse, je tudi zame. Če razumeš bistvo skupnega dobrega, ne želiš nič posebej zase. Spomnim se, da je bila na neki delovni akciji zraven naše brigade francoska. V tujini so slišali za ta način spoznavanja bistva in so prihajali k nam delati za splošno dobro.

Človek bi moral dojeti, da noben njegov rezultat ni le njegov – je tudi rezultat okolja. Tudi najvišji vrhovi so del okolja.

Neža Maurer, pesnica s Polzele, iz Ilirske Bistrice, Črnega Vrha, Ljubljane, Škofje Loke ... Slovenije

Ljubo Babić: *Mrtva narava s knjigo*

Mirko Ilić: *Gospodarski summit*

VZGOJA – NAJZAHTEVNEJŠA NALOGA

Ob gledanju in poslušanju dnevnih novic me nenadoma spreleti misel: Kako je mogoče, da vse, kar ustvarimo, karkoli dobimo v roke, pokvarimo, uničimo? Nenehno uničujemo okolje, naš lep planet, uničujemo floro in favno; onesnažili smo že celo del vesolja, uničujemo pa tudi tisto, kar naj bi bilo po nekih verovanjih največja stvaritev – človeka. Uničujemo samega sebe! A ni nekaj nesmiselnega v tem, nasprotujočega si? Človek, ki naj bi bil nekaj najvišjega, je najbolj uničujoča sila na svetu. Celó do samega sebe. In nikar mi ne ugovarjajte, da vi niste taki, da skrbite za okolje, za soljudi, za sebe. V razmislek: ne samo za tisto, kar naredimo, odgovorni smo tudi za tisto, česar ne naredimo. In kar je še huje – tega se celo zavedamo, a nismo pripravljeni stopiti iz cone udobja; osebnih interesov, želja in potreb nismo pripravljeni podrediti potrebam okolja, planeta, življenja. Mi, ki smo sposobni ustvarjati, komunicirati, razvijati, nismo sposobni videti niti prsta pred nosom, nismo sposobni ali pa zmožni svojih sebičnih užitkov prilagoditi skupnemu dobremu. A smo res tako zelo kratkovidni, sebični, hudobni? Kaj se je zgodilo z nami med odraščanjem, da nam kot odraslim preprosto ni mar?

Tako temačen uvod ne služi ničemur drugemu kot le »zbujanju pozornosti«. V resnici ni tako hudo. Ne še! Poglejmo, kako je s tem.

Jože Ciuha: *Kekec*

Vzgoja – sanjski poklic

Vedno sem imela (in še imam) rada otroke. S svojo čistostjo, odkritostjo, radovednostjo in naravno logiko so me vedno znova očarali. Zato odločitev, da bom po srednji šoli zakorakala v pedagoške vode, niti ni bila presenetljiva. Postati učiteljica, spodbujati mladež v njihovem razvoju, jim odkrivati čudoviti svet spoznanj, jih usmerjati v sobivanju, obenem pa ohranjati njihovo spontanost, igrivost in čistost – mar ni to naravnost sanjska služba? Pomagati otrokom, da postanejo samostojni, odgovorni odrasli, ki bodo s svojimi interesi in

Paweł Kuczyński: *Priručnik*

tako jih ne zanimajo drugi ljudje kot ljudje in bitja potreb. Zanima jih samo presežna vrednost, ta abstraktna družbena lastnost. V nenehnem strahu za preživetje na trgu jih drugi ljudje niti ne morejo zanimati drugače kot delovna sila in kot potrošniki. Ne more jih zanimati kakovost življenja, nasprotno, vedno in povsod so prisiljeni razmišljati predvsem o količinah: o številu delovnih ur, stroških, dobičku, obrestih. Skratka o vrednosti in denarju.

Spreminjanje kakovosti v količino, kvantifikacija vsega oziroma odmišljanje lastnosti stvari in ljudi je realno družbeno dejstvo. Je družbena institucija. Tako kot je bilo železo spremenjeno v utežno mero z družbeno funkcijo, tako kot je denar izgubil telo in postal čista mera vrednosti, enako je blago proizvedeno predvsem zaradi vrednosti, povsem enako velja tudi za produkcijo ljudi. V družbi, ki proizvaja blago, je smisel človeškega življenja določen neodvisno od mnenja in želje posameznikov. Treba je postati čim bolj kvalificirana delovna sila, blago, nekaj merljivega, nekaj, kar se ponaša s tržno vrednostjo. Količina pred kakovostjo postane v družbi, ki proizvaja blago, zaščitni znak celotnega človeškega življenja, tudi intelektualnega.

Že otroci v tekmi za tržne deleže

Pri tem ne gre samo za dejstvo, da ima nekaj vrednost le, če preživi na trgu. Ne smemo spregledati, da proizvodnja blaga, torej to, kar je za večino ljudi samoumevno in vsakdanje, ustvarja družbo, ki nato v temelju določa tako rekoč vse vidike življenja ljudi. Določanje se začne v otroštvu. Danes, ko je otroške igre vse manj, je to dobro razvidno. Otroci so že zelo zgodaj napoteni v tekmo za tržni delež. Njihovi tekmeci so vsi drugi otroci.

Logika odmišljanja in kvantificiranja, to institucionalno kolesje, ki smo ga opisali, se s tem širi na področja, na katerih prej ni bila prisotna. Tudi v življenje otrok. Danes se tako že zelo zgodaj uveljavlja tekmovanje vseh zoper vse. Zunanji izraz tega so skorajda prazna igrišča in prazni vogali, kjer so se nekoč zbirali otroci. Življenje otrok je postalo organizirano. Nekoč so se otroci morda dobili na igrišču, da bi igrali nogomet, danes nogomet trenirajo. Starši, ki hočejo danes svojim otrokom dobro, vpisujejo otroke v vrsto dejavnosti,

Paweł Kuczyński: *Kosilo*

VZGOJA NA IZPITU

Že kot študentki, kot bodoči vzgojiteljici torej, se mi je upiralo preveč ubogati in spoštovati vsa mogoča pravila, saj številnih nisem razumela ali pa so se mi zdela nepotrebna. Čutila sem, da v odnose prinašajo napetosti, konflikte in nemir. Upiralo se mi je sploh pomisliti na to, da lahko pod pojmom vzgoja uveljavljamo avtoritarnost nad otroki, če so znotraj take drže otrokove potrebe spregledane.

Neživljenjska pravila in življenje

Odrasli, ki zagovarja in živi tak način vzgajanja, vse preveč zahteva zase. V ospredju ima svoje potrebe, cilje, vrednote ter se v glavnem sprašuje o stopnji strogosti in načinih dresiranja, da bo otrok temu sledil. Strah ga je, da brez tega otrok ne bo dobro vzgojen, da se v svetu ne bo znašel, da ne bo dovolj delaven, marljiv, pošten ... Kako se ob takem načinu vzgajanja počuti otrok, pa je zanj uganka. Toliko nesmislov in pritiskanja, toliko nepojasnjenih zahtev, ki so ob neupoštevanju na različne načine bolj ali manj grobo kaznovana, toliko nasilja nad otroki in mladostniki, kot ga je taka vzgoja zahtevala, je zame povsem nerazumljivo in odbijajoče. Takrat tega telesnega oziroma čustvenega odpora nisem znala dobro pojasniti, sem pa ob pomoči ljudi, ki so me pri tem vzeli resno, svojim občutkom vse bolj jasno sledila. Kmalu sem bila suverena v spoznanju, da otrokovo in mladostnikovo notranjost izgrajuje čustveni stik, ne le učenje »odgovornih posledic«. Škoda je »nasesti« pravilom, ki jih še sami ne razumemo in ki nam le navidezno olajšajo življenje, v resnici pa nam ga opustošijo do te mere, da smo drug drugemu odveč, namesto da bi bili vse bolj povezani.

Tudi s permisivno metodo vzgoje se nisem mogla poenačiti. Jasno kot beli dan in v veselje mi je bilo dejavno ukvarjanje in življenje z otroki in mladimi. Permisivnost je bila za marsikatero starše in vzgojitelje nekakšna sodobna past. Kot družbeni odgovor proti kaznovanju in strogim normam ter grobe-

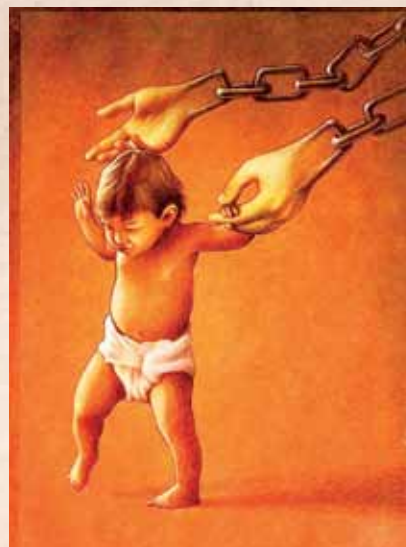

Norman Rockwell: *Vse najboljše, gospodična Jones*

Ropanje življenja bodočih odraslih

Kaj čaka otroka na poti za odraslost?

Najprej slabi prvi vzgojitelji (v večini primerov slabi). Pripravljanje otroka za odraslost je zagotovo najzahtevnejša med vsemi nalogami, ki jih človek opravlja. Starši pa jo opravljajo brez strokovnega usposabljanja, čeprav so le redki zmožni pravilne vzgoje. Zato je Platon (in še nekateri veliki misleci kasneje) predlagal, naj država za vzgojo otrok zagotovi posebne vzgojne zavode in najbolj usposobljene vzgojitelje. Vzgojiteljice v naših vrtcih pravijo, da je večina otrok ob petkih (po njihovem petdnevem vplivu) bistveno bolj miselno in čustveno urejena kot ob ponedeljkih (po dvodnevni starševski vzgoji).

Paweł Kuczyński: *Neodvisnost*

Starši – večinoma neusposobljeni vzgojitelji

Na stanje staršev kot vzgojiteljev opazno vpliva okolje oziroma organizirana družba. Država je namreč vzgojiteljica državljanom. Če je napisala pravične zakone in jih spoštuje, če državljanom zagotavlja pravno in socialno varnost, če zagovarja idejo pravičnosti in druge večne vrednote, je bistveno več možnosti za mentalno zdravje državljanov in pravilnejšo vzgojo otrok.

V našem času so državne zakonodaje absurdne – tako je v Sloveniji in Evropi, podobno je po vsem svetu. Denimo, povsem nenaravno in neživljenjsko – napačen akord – je, da je lahko posameznik lastnik nečesa (tovarna, trgovsko podjetje, zdravilišče, bolnišnica, šola ...), kar prizadeva večjo skupino ljudi ali družbo v celoti. Cilj lastnika podjetja (ali česarkoli) je vedno zaslužek, ne pa dobrobit družbe. Če bi se istovetil z družbo, nikoli ne bi pomislil, da bi si prilastil nekaj, kar po naravnem pravu pripada večjemu številu ljudi ali vsem. Če pa zaposleni nima zagotovila, da bo z odgovornim delom in poštenostjo ohranjal službo in človeško dostojanstvo – o tem odloča lastnik, ki je lahko nestrokoven ali pokvarjen –, hitro pride v stanje prestrašenosti, malodušja, živčnosti, agresije ... in praviloma postaja slabši vzgojitelj. Socialne gotovosti pa skoraj več ni.

Fran Recacha: *Napródaj*

iskanju novih dražljajev nenehno »skače« z ene vsebine na drugo –, nobene naloge ne izpelje do konca; fragmentarno misli in funkcionira; ni zmožen oblikovati enega celovitega stavka.

Takšna (nekemična) zasvojenost pa se hitro zvišuje. Pred petnajstimi leti je bila v primerjavi s kemično zasvojenostjo zanemarljiva. Zdaj pa je v Sloveniji približno enako število zasvojenecv z novimi tehnologijami in opojnimi sredstvi. Zastrahujoče naraščanje te zasvojenosti je resnično posledica družbene ureditve – politiki in lastniki kapitala ne želijo zdrave družbe. Zato so »moderne« države urejene tako, da odraščajočemu ne zagotavljajo dovolj možnosti za izgrajevanje celovitega sebe; le redki posamezniki – mladostniki in odrasli – imajo možnost življenjske samouresničitve. Življenjsko neuresničenega posameznika pa prežema malodušje, tudi brezup, in se »rešuje« na različne neživljenjske načine. Zato ljudstva, ki so dosegla višjo raven učlovečenosti, izumirajo.

Otrok kot medij – proizvajalca, trgovca, politika, kulturnika ...

V dobičkonosno usmerjeni družbi – življenje je podjetje, ki mora prinašati dobiček – otrok (bodoči odrasli) nima veliko možnosti. Ko prijoče na ta svet (zares, vedno prijoče; zakaj ne pride molče; da, takoj začuti napačen akord), ga čakajo številni. Pa ne zato, da bi mu pomagali živeti; na preži so proizvajalci tega in onega, zagovorniki različnih življenjskih nazorov, predstavniki verskih skupnosti ... Vsi bi mu nekaj prodali, nekam ga usmerjali – on pa hoče živeti. In se joče. Oni pa so izpopolnili metode pretvarjanja življenja v prazno kaseto, na katero je mogoče posnemati namišljene potrebe. Potem pa številni otroci »hočejo« (starši težko rečejo: ne) prav to hrano, to pijačo, to igračo, to slikanico ... A prav ta hrana, ta pijača, ta igrača, ta slikanica ... so škodljive, prodajalcu (in še komu v verigi) pa zagotavljajo dober zaslužek.

Paweł Kuczyński: *Nadzor*

Hande Dilek Akçam

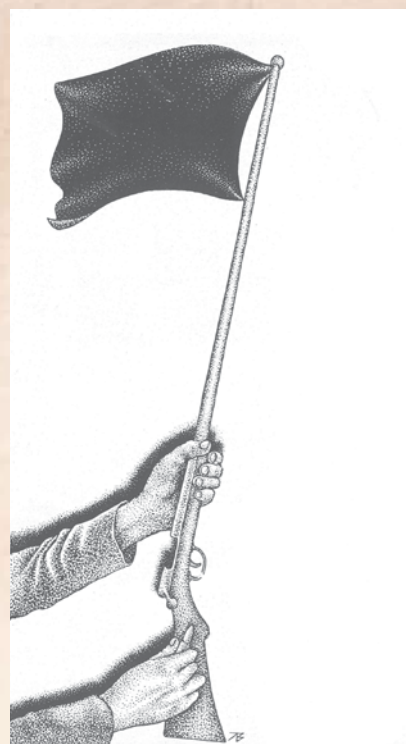
Verski fanatiki in »linearni« humanisti dopoučujejo otroke

Pod plaščem zagovornikov strpnosti in apela »civiliziranega« dela sveta *Vsi drugačni – vsi enakopravni* prihajajo med otroke prikriti verski fanatiki in fanatični zagovorniki izrojenih spolnih praks. V našem času pa nihče ni javno povedal, kako je to s strpnostjo in magično parolo *Vsi drugačni – vsi enakopravni*. Biti strpen do neogrožajoče oziroma koristne drugačnosti je vrlina; »Če so ljudje tolerantni do zla, strpnost postane zločin« (Thomas Mann). Človek je lahko *drugačen* z estetsko dovršeno pojavnostjo ali tako, da obleče hlače z eno hlačnico; z veliko miline in dobroželjnosti ali z veliko brutalnosti in zlohoto. Ker so politiki in večina intelektualcev zahodne civilizacije nekritično sprejeli strpnost kot največji civilizacijski dosežek, med otroke (tudi v vrtce in šole) prihajajo aktivisti različnih nevladnih organizacij in »dopoučujejo« o »dobroti«, »ljubezni«, Bogu – tem ali onem ... (med odraslimi je Bog večna in univerzalna tema – prav – obremenjevati otroka z nečim, kar je zunaj krogotoka narave, pa je strašnost vseh strašnosti). Če bi se kdo temu uprl, bi zaslovel kot nestrpnjež, lahko bi bil kaznovan. Linearno povečevanje strpnosti in enakovrednosti nasprotujočih si življenjskih programov je verjetno največji prepad mišljenja v zgodovini človeške vrste. In bo verjetno zapustil najgloblje praske na otrokovi duši.

Poslanstvo zgrešenih: iztrgati otroka iz lepega krogotoka narave

Dojenčki tekmujejo v hitrostnem plezanju. Prispevek pod tem naslovom v zelo branem časopisu – končal je z napovedjo, da se bodo dirke dojenčkov razširjale po svetu – ni nikogar razburil. Dojenčki tekmujejo?

Človek dobi vtis, da neka nevidna roka odvzema otroku vse krasote življenja. Otrok potrebuje igro, povezovanje z drugim otrokom (in s podobnim bitjem – morda kužkom ali muco), »sodelovanje« iz stanja sproščenosti ...

Jugoslav Vlahović: Zastava

Konstantin Makovsky: Igra